

[Simonsen.]

nem er jo i virkeligheden opfyldt ønsket såvel om udbredelse af ejendomsretten som om en stor opsparring.

Den tvungne ordning vil nu kvæle en række ordninger, der passer langt bedre rundt omkring i virksomhederne. Forskellige virksomhedsformer og brancher kræver forskellige økonomiske ordninger. Nogle steder passer bonusordninger, andre steder overskudsdeling og atter andre steder sociale fonde. Nu vil man kvæle alt det, som er i færd med at vokse op, ved at indføre én bestemt tvangsordning, der formentlig vil skade både virksomhederne og de ansatte. Vi er overbevist om, at de fleste lønmodtagere gennem øget medindflydelse ønsker at anvende den øgede kapitaltilvækst til forbedring af miljøet på arbejdspladsen fremfor at benytte den til en forøgelse af organisationernes magt.

Den række af problemer, der opstår i kølvandet af industrialisering, giver et stigende antal problemer omkring det fysiske miljø. Strukturudviklingen vender ligeledes op og ned på vante forestillinger. Mange af de job, vi i dag kender, vil forsvinde og erstattes af helt nye. Skal mennesket komme fornuftigt igennem disse mange udfordringer, stilles der store krav til muligheden for periodevis efteruddannelse og ikke mindst omskoling. Løsningen af disse problemer må dermed prioriteres meget højt. I sig selv er presset på økonomisk vækst jo så stort, at flere og flere sætter spørgsmålstegn ved værdien, når man f. eks. også ser bivirkningen i form af et stigende antal invalidepensionister i dette samfund. Der er derfor en alvorlig grund til for regeringen at tænke sig om. Hverken det aktuelle regeringsforslag eller sindrige alternative ØD-planer løser i virkeligheden det enkelte menneskes problemer og ønsker om et mere menneskeligt miljø eller en større trykthed.

Socialdemokratiet søgte for et par år siden at tage patent på sloganet „mennesket i centrum“. Det er tilsyneladende glemt. Vi ønsker til gengæld at fastslå, at det enkelte

menneske og dets trivselsmuligheder vil være ledetråden for os i bekæmpelsen af regeringens forslag.

**Enggaard:** Hovedtitlen over alt det, som diskuteres her i dag, og andre forslag, som senere kommer til debat her i tinget, har jo været økonomisk demokrati. Og lad det være sagt med det samme, at denne titel har nok været en af de bedste opfindelser fra forslagsstillernes side, fordi man naturligvis uvilkårlig kun kan være tilhænger af demokrati, og hvis det så oven i købet er forbundet med god økonomi, hvad kan så være bedre? Man har altså haft en god salgstitel at debattere alt dette under, men offentlighedens opfattelse af disse ting har naturligvis været præget af, at der efterhånden vil ligge 11 eller flere forslag fra regeringen, fra forskellige partier, fra organisationer og fra andre kredse, hvorved indholdet i begrebet økonomisk demokrati antager en noget forskellig karakter afhængig af, hvad udfordringen og sigtet med de forskellige forslag er. Derfor bemærker man også, at regeringen i forbindelse med dette har taget titlen lønmodtagernes ejendomsret som centralt for det forslag, vi diskuterer her i dag.

Spørgsmålet melder sig imidlertid, om denne titel, lønmodtagernes medejendomsret, egentlig ikke er en lille smule forkert i forhold til det, som er det reelle sigte med forslaget. Man kunne med lige så stor eller bedre ret have kaldt det organisationernes medejendomsret eller, efterhånden som denne medejendomsret antager karakter af kontrollerende indflydelse i virksomhederne: organisationernes ejendomsret, i stedet for den titel, som man har givet det.

Venstre har det ønske, at en større del af befolkningen, end tilfældet er i dag, kommer til at eje noget, som de selv har ansvaret for. Vi tror, det utvivlsomt er en rigtig udvikling, hvis tendensen imod stærkere kapitalkoncentrationer på få hænder kan modvirkes i de kommende år, men netop derfor finder vi det ulykkeligt, at dette mål, som meget brede kredse i befolkningen deler,